

Eli jatkuu siis aiempi kirjoitus, joka kulkee täällä nimellä "Pelko tulee pimeästä". Yhteensä kirjoitettuja sivuja on tarinassa rapiat 40, eli ei ihan heti lopu kesken. Ja ennakkona nyt voin siis jo sanoa, että inspiraation sain Pirkanmaalla sijaitsevasta Maakasperän metsästä. Koko kirjoituksen otsikoksi ei sovi aiempi "Pelko tulee pimeästä", mutta ensimmäiseen osaan se sopi pakolliseksi määritellyksi otsikoksi, lopullinen otsikko muotoutunee myöhemmin. Tai sitten vain lyhyesti ja ytimekkäästi Maakasperä. Ja suuremmista shaissenjauhannoista: Kevätaurinko oli alkanut laskea mailleen, ja taivas helotti punaisena kuin kauhistellen allansa näkyvää maailmaa. Ilma oli tyyni ja pysähtynyt, ei enää lintujakaan missään. Vain ympärillä kasvun alkua odottelevat pellot, jotka olivat vastikään lannoitettuja ja haju ilmassa oli sen mukainen, kuin lisätäkseen paikan vastenmielisyyttä. Kävelin koivukujaa pitkin pihalle, joka oli jo niin tuttu. Vanha maatila, jossa oli iso keltainen päärakennus, vieressä vanha talli ja vanha navetta. Niin ränsistynyttä, ettei siellä uskoisi kenenkään enää asuneen pitkiin aikoihin. Talon syrjässä oli muutama puu, joiden korkealle ylettyvät oksat antoivat lapsena suojaa kun piti päästä pakoon. Minun muistoissani koko paikka oli niin ruma, ettei sitä millään maalilla olisi saanut enää kauniiksi. Joka hetki jonka siellä vietin, oli pelkkää kurjuuden maksimointia ja olin kuin torakka jota kovasti potkitaan, muttei vaan saada hengiltä. Silti, se oli minun kotini. Navetasta kuuluvat askeleet saivat pääni kääntymään. Tiesin oikeastaan jo, ettei siellä ketään näkyisi. Se oli jo niin tuttua, äänet ilman äänen tekijää. Askeleet ilman kävelijää, lentävät tavarat ilman heittäjää. Olisi varmaan outoa kenelle tahansa, paitsi jos on tottunut siihen jo liian kauan. Ja oikeastaan, toisinaan näkyvä maailma oli paljon pelottavampi. Askeleet lähestyivät minua, kahahtaen pieniä koristekiviä täynnä olevaan maahan. Ne lähestyivät ja jäivät kiertämään minua. Silmäni seurailivat pitkin pihaa, hengitykseni oli jo raskaampaa ja tuntui, kuin odottaisin jotakin. Niin pelottavaa kuin näkymättömät askeleet voisivat olla, se ei minua pelottanut. Suurin pelkoni kohde oli tuon päärakennuksen oven takana. "Tervetuloa kotiin" joku kuiskasi korvaani. Säpsähdin hereille järkyttyneenä. Istumaan noustessani huomasin aamuauringon lähteneen nousemaan, ja hämärässä valossa näin yöpöydällä olevan herätyskellon näyttävän seitsemää. Vaikken kovin aamuihminen koskaan ole ollut, oli jo pakko nousta. Vedin collegehousut jalkaan ja hiippailin keittiöön, johon nouseva aurinko paistoi isosta ikkunasta. Siirsin ruokapöydällä olevia taimiruukkuja valoisampaan kohtaan ja käännysin sen jälkeen tiskipöydälle lastaamaan kahvipurut ja vedet keittimeen. Oli niin hiljaista, läheiseltä autotieltä ei kuulunut vielä ääntäkään. Muutaman tunnin päästä alkaisi pieni kylä heräillä. Minäkin nukkuisin mieluusti, ei ollut ensimmäinen kerta kun painajaiset rajoittivat untani. Kaadoin kahvit kuppiin ja kävelin olohuoneeseen. Nyt olisi ainakin reilusti aikaa juoda kahvit ja sen jälkeen pakata, vaikken lähdöstä ollutkaan kovin innostunut. Niin kuin en oikeastaan koskaan, parempi oli aina hautautua kotiin ja lähteä maksimissaan lähibaariin kaljalle. Mutta mitäpä muutakaan enää olisin voinut. Istuuduin sohvalle ja aloitin tv:n kanavasurffauksen. Ostos-tv:den seasta kajahti aamu-tv:n uutisten tunnusmusiikki. "Hyvää huomenta. Juuri saamamme tiedon mukaan Pirkanmaalla Mänttä-Vilppulassa on tapahtunut poikkeuksellisen raaka kaksoismurha. Nuori pariskunta löydettiin asuntonsa läheisestä metsästä tänään varhaisaamuna." Kuva vaihtui studion vakavakasvoisesta miesankkurista paikkakuvaan, jossa kamera kuvasi keväistä maastoa. Metsää ja peltoa, oikein viehättävää maalaisidylliä. Puuttui vain pellonreunalla norkoileva heinäkortta pureskeleva kyläjuntti. Tunsin oloni epämukavaksi. Uutiskamera alkoi kuvata maisemaa, joka oli minulle hyvinkin tuttua. "Täällä Mänttä-Vilppulassa Maakasperällä on tosiaan pari tuntia sitten löytynyt nuoren pariskunnan ruumiit. Vainajien arvellaan olevan alueelta viime syksynä kadonnut pariskunta. Poliisi on asiasta vaitonainen, mutta kertoo tekotavan olleen poikkeuksellisen brutaali." nuori vaaleahiuksinen ankkurinainen kertoi

vakavana kameralle, ja siirtyi haastattelemaan vanhempaa konstaapelia uudellen tältä tapauksen kulkua. "Nuori aviopari ilmoitettiin kadonneeksi viime vuonna alkusyksystä. Katoamisilmoitukset tehtiin hyvin pian, kun nainen ei saapunut työpaikalleen Mäntän sairaalaan. Etsintöjä suoritettiin laajasti poliisin ja vapaaehtoisten toimesta, mutta silloin ei tosiaan mitään löytynyt. Nyt sitten koiraa aamuvarkain ulkoiluttanut naapuri löysi ruumiit pari tuntia sitten surmattujen asunnon läheiseltä metsätien laidalta. Yksityiskohtiin emme voi vielä mennä, mutta tekotapa on ollut Suomen oloihin poikkeuksellinen." miespoliisi kertoi kameralle ja vilkuili vähän väliä ympärilleen huolestuneen oloisena. "Entä mitä toimenpiteitä tämä aiheuttaa kyläläisille?" "Paikallisia ohjeistetaan ilmoittamaan kaikki tapausta koskevat havainnot ruudussa näkyvään numeroon". Uutinen hyppäsi teollisuusongelmiin ja sammutin tv:n. Olin ollut sieltä jo kauan poissa, silti pelkkä maiseman näkeminen television välityksellä riitti aiheuttamaan ahdistuneen ja kielteisen tunteen koko paikkaa kohtaan. Sillä sieltä minä olin, siellä oli minun kotini. Kotini, josta lähdin pois kymmenen vuotta sitten, jättäen taakseni kaiken mihin olin tottunut ja mitä olin pelännyt. Nyt sitten asuin täällä Etelä-Suomessa pääkaupunkiseudun laitamilla. Kerrostalossa en kyennyt asumaan, mutta en enää maalaistalossakaan. Siispä piileskelin rivitalossa pienen maakunnan alueella. Piileskely oli ehkä paras sana kuvaamaan tilannetta. Makasin sohvalla ja tuijotin kattoa pohtien tulevaa viikonloppua. Hörpin kahvia mustasta Ikea-mukista ja käänsin katseeni ikkunasta näkyvälle taivaalle, joka vielä punersi aamunkoitosta. Huonosta asennosta johtuen kahvia läikkyi valkoiselle t-paidalleni, mutten jaksanut välittää. Kuuma juoma poltti iholla hetken, mutta jäähdyi nopeasti ja tuntui lopulta kylmältä. En ollut välittänyt käydä siellä pitkini aikoihin, erittäin hyvästä syystä. Aikoinaan kävin psykiatrilla keskustelemassa sen aikaisista tapahtumista, mutta lopputuloksena sain vain psykiatrin itkemään. Sen jälkeen en ollut välittänyt puhua koko aiheesta. Unissani se kävi edelleen, sille en voinut mitään. Ja itse asiassa, se kävi lähes joka yö unissani. Paikka vain sattui olemaan suosittu kesämökkikohde, olihan siellä paljon paikkoja johon rakentaa. Järvenrantaakin riitti, niin saivat mökkiläiset vielä kivan rantasaunan. Niin oli sitten ystävänikin miehellä siellä mökki. Ja totta kai pyysi minua mukaan, kun aluetta tunnen niin hyvin. Olisin tietysti voinut kieltäytyäkin, mutta osa-aikaisena erakkona olin jo perunut viime tipassa liian monta tapaamistamme. Nyt oli sitten vähän niin kuin viimeinen tilaisuus, ennen kuin saisin kenkää koko ystävyys-suhteesta. Ja vaikka niin introvertti luonne olinkin, sitä en halunnut. Nyt oli vaan parempi pitää turpa tukossa ja lähteä mukaan. En ollut koskaan kertonut, kuinka tympeästi suhtauduin nykyään koko paikkaan, ja miksi siellä en ollut lähtöni jälkeen enää pystynyt käymään. Inhoan ihmisten empatiaa ja sääliä, parempi pysyä vain hiljaa mikäli nyt ei aseella uhata. "Mitä sä näin aikaisen hereillä teet?" Aleksi kysyi astellessaan olohuoneeseen silmiään väsyneenä hieroen. Ruskea tukka oli pystyssä ja koko mies näytti siltä, kuin olisi juossut päin seinää. Kumpikaan meistä ei pahemmin aamuihmisiä ollut, joten ymmärsin erittäin hyvin ihmettelyn. "Näin vähän painajaista" vastasin miehelleni vaivaantuneena ja avasin taas tv:n. Toisen kanavan uutisissa pyöri taas pikaraportti tuoreesta kaksoismurhasta. Aleksi istui viereeni sohvalle ja jäi pöhnäisen näköisenä tuijottamaan tv-ruutua. Jos kaveri olisi ollut yhtään unisempi, olisin patistellut takaisin sänkyyn. "Maakasperiä... Eikö toi ole se mistä sä olet kotoisin?" hän kysyi uutisten päätyttyä. "Ja jonne te olette huomenna lähdössä?". Tartuin Aleksia rauhoittavasti kädestä, ja sain väkisin rutistettua pienen hymyn. Aiheesta puhuttaessa ei koskaan pahemmin naurattanut, ellei stressireaktion pakonomaista naureskelua laskettu. "Ei siellä mitään käy. Nuo murhat tehtiin yli puoli vuotta sitten ja ruumiit vaan jätettiin sinne. Tekijä on varmaan ottanut hatkat jo ajat sitten, liekö koko maassakaan enää". Loogisesti ajatellen, saisi olla jo typerämpi tapaus kyseessä, mikäli niin raa'an tapauksen jälkeen jäisi vielä odottelemaan kiinniotta. "Mutta jos se on joku

sarjamurhaaja? Tv-ohjelmissahan ne aina jäävät tekopaikan läheisyyteen ja nauttii siitä huomiosta, mitä se teko saa aikaan. Ja sitten voivat iskeä uudestaan." Alekski selitti huolestuneena. Hymyilin aidommin ja tartuin Aleksia olkapäästä hieroen sitä samalla kevyesti. "Jos tulee joku creepy-tyyppi vastaan, niin juoksen äkkiä pakoon ja liftaan takaisin kotiin" lupasin rauhoittelevasti. Eihän sieltä olisi kuin monen tunnin ajomatka. Aleksin ilmeestä näki, ettei hän ollut kovin vakuuttunut suunnitelmastani, mutta en kantanut siitä suurempaa huolta. Suurin huolenaiheeni koko matkan aikana olisi vain, miten saada aika kulumaan, ja että milloin pääsemme lähtemään takaisin kotiin. Eikä koko homma kestäisi kuin pari päivää, lottovoitto olisi jo todennäköisempi kuin jäädä sinä aikana Suomessa sarjamurhaajan haaviin. "Ajattelin lähteä testaamaan kameraa ulos, olisitko lähtenyt mukaan" kysyin vaihtaen kätevästi puheenaihetta. "En mä kyllä pääse, työt alkaa kolmen tunnin päästä" Alekski pahoitteli ja nousi sohvalta hakeakseen kahvia. Niinpä tietysti, olin unohtanut koko asian miettiessäni omia asioitani. Nauttisin tänään siis vain omasta seurastani. "Selvä homma, käyn kaupassa ennen kuin tulet kotiin" lupasin ja join kahvimukin tyhjäksi. Voisin yhtä hyvin itsekin jo pukeutua ja lähteä ulos. Nyt olisi vielä rauhallista, liikennettä ei vielä ollut juurikaan, ja saisin rauhassa testata kameraani ilman kuvaan ilmestyviä koiran ulkoiluttajia tai lenkkeilijöitä. Ehkäpä olisin viime kerrasta viisastunut, olin silloin ottanut mestarillisen otoksen eräästä autiotaloista kauniine auringonlaskuineen ja olin kuvasta hyvin ylpeä. Aina siihen asti kunnes kuvan koneelle laittaessani huomasin taustalla koiranulkoiluttajan ja koiran, joka oli juuri vääntämässä läjäänsä. Ei välittynyt sen jälkeen enää kovin kaunis tunnelma. Pukeuduin ja hyvästelin pikaisesti Aleksin. Nappasin vielä kamerani latausjohdostaan, ja astuin ulos viileään kevätilmaan. Piha oli mutainen, johtuen koko kevään kestäneestä lämpötilojen vaihtelusta. Talven kovien pakkasten jälkeen oli seurannut pitkä lauha jakso, joka päättyi uuteen kireään pakkaskauteen. Tämän jälkeen saimme nauttia hetken lähes kymmenen asteen lämpötilasta, jonka jälkeen ilma viileni uudestaan ja saimme jälleen lumet maahan. Nyt sitten oli vaihteeksi alkanut lämmitä ja koko piha oli alkanut muussaantua yhdeksi mutalammeksi. Se siitä kauniista nurmikosta, jonka eteen näimme edellisenä vuonna niin vaivaa. Pudistelin päätäni pahoillani ja kävelin pihan poikki kävelytielle. Koko kylä oli tosiaan vielä unessa, ei ristin sielua missään. Normaalisti naapurissa asuva vanha pappa oli jo istumassa pihatuolissaan ja tihrustamassa tarkoin silmin, jos joku aiheuttaisi liikaa meteliä hänen asuntonsa lähetyvillä. Nyt oli pappakin vielä nukkumassa. Tai kuollut. Jatkoin kävelyäni asuintalojen ohi ja matkani jatkui asuinalueiden loppuun. Siitä alkoi osuus, jonka varrella oli vain metsää ja peltoa. Tämä oli sitä melkein maaseutua, muutamien kilometrien päässä olisi kaupunki, mutta täällä siitä ei ollut tietoaakaan. Oli vain asfaltoitu kävelytie autotien vieressä, se olikin ainoa kaupunkimainen osuus tällä alueella. Mutta rakastin tätä aluetta, kuin kaupungin ja maaseudun yhdistelmä. Nytkin peltojen muta tuoksui, kun kävelin niiden ohi. Toisella puolella tietä oli villiniitty, jossa talven yli kuivuneet heinäkorret ja pystyyn kuolleet kukanraadot tönöttivät. Kesällä se olisi taas vihreä ja täynnä kukkia. Pian eteen tuli tiheää metsikköä ja pusikkoa, jotka kätivät taakseen ison talon. Kunnosta päätellen se ei ollut enää vuosiin käytössä. Ei sitä muutoin olisi koskaan löytynytäkään, ellen olisi erään kesäillan päätteksi kännipäissäni eksynyt kotimatalla. Mahtava löytö kaiken kaikkiaan, vaikken koskaan uskaltanut sisällä käydä. Monta kertaa olin harkinnut ottavani kiven ja heittäväni ikkunan paskaksi, mutta mieleen tuli väkisinikin automaattinen hälytysjärjestelmä, poliisit ja rikosrekisteri. Hyppäsin ojan yli pusikkoon ja rysäytin pusikon läpi metsään. Maasto oli muutenkin vaikeakulkuista, nyt vielä sulava lumi ja jää tekivät maasta liukkaaksi ja mutaiseksi. Tarrasin kiinni matalien kuusentaimien latvoista ja kampesin itseni eteenpäin. Jatkoin puuskuttaen tarpomista, kunnes tulin talon pihaan. Tokihan sinne tuli myös suora tie kävelytieltä, olin vain liian

neuroottinen mahdollisen kiinnijäämisen pelossa. Mutta siinä se nyt oli, koko murju komeudessaan. Talo oli suuri ja kaksikerroksinen. Sitä peitti aikoinaan valkoinen maalipinta, joka nyt enää hilseili irti seinistä. Kattotiiliä tuskin edes näkyi vihreän sammalkerroksen alta. Ikkunoissa näkyi roikkuvan riekaleiset verhot. Piha näytti juuri siltä mitä se olikin: hoitamattomalta. Kesällä täällä käydessäni pihanurmikko (tai jota se siis joskus oli ollut) ulottui minua vyötäisille, vaikkei se tosin alle 170 senttiseen verrattuna vielä kova saavutus ollutkaan. Nyt se kaikki takkuinen heinä oli laonnut maattuaan koko talven raskaan lumen alla. Kaiken kruunasi syreenipensas, joka oli vuosien saatossa lähtenyt leviämään holtittomasti ympäri pihaa. Kaiken kaikkiaan paikka näytti siltä, että sen uudelleen elvyttämiseksi helpointa olisi ollut valella kaikki bensiinillä ja polttaa koko paikka maan tasalle. Ei mikään kummoinen "saalis" autiona talona, mutta tällä seudulla ei juuri valinnan varaa ollut. Itse asiassa, en ollut muita autiotaloja lähiseudulta löytänyt. Kumarruin hieman ottaakseni rakennuksesta alaviiston kuvan, jolloin kuvassa rakennus näyttäisi entistä isommalta. Kyykistyin polvilleni ja tähtäsin kameraa. Käteni vavahti ja pilasi kuvan. Kirosin mielessäni, kamerassani ei nimittäin ollut kummoista tähdyksen vakauttajaa, eikä oma kätenikään ollut yhtään sen vakaampi. Mitä tarkemmin yritin saada käteni vakautettua, sitä enemmän se alkoi vapista kuin kahvikuppineurootikolla. "Mitäs se likka meidän mailla hortoilee?". Sain paskahalvauksen ja kamera lensi kaareissa maahan. Käännyin rivakasti ja olin valmis juoksemaan pää kolmantena jalkana takaisin ryteikköön. Taakseni oli hiippaillut vanha, herttaisen näköinen pappa, joka nyt katsoi minua epäluuloisesti. "En mä... Tai siis teidän hienoa taloa ihailen", - sönkötin sydän edelleen vetäen moottoritievauhtia säikähdyksestä, ja yritin vilkuilla mahdollista haulikkoa papan käsissä. Ei vielä näkynyt. Ukko nojasi kävelykeppiinsä ja tuijotti minua pistävästi, kunnes lopulta naurahti kuin olisi kuullut hyvänkin vitsin. "Elä sinä tyttö puhu paskaa. Tämä läävä on homehtunut viimeiset parikymmentä vuotta ja on aika helvetin kaukana hienosta talosta. Mitäs varten sinä oikeasti täällä liikut?", - pappa ryki valkeat hiuksenhaivenet väpättäen. Kiemurtelin vaivaantuneena ja mutisin jotain epämääräistä suunnistamisesta ja eksymisestä, joka näin pienessä metsässä ja kaikenlisäksi autotien varressa oli varmasti paskin selitys ikinä. Tunnustin tämän mielessä itselleni ja lopulta myönsin: "No, olen vähän kiinnostunut autiotaloista ja tykkään kuvata niitä. Luulin, että paikka on autio.". Pappa naurahti, ei varmaan tullut joka päivä samanlaista selitystä vastaan. "Jaa niin kuin kummituksia etsiskelet vai? Jo on nykynuorilla harrastukset!". "No en minä niitä etsi, mutta en vastaankaan laita jos näissä paikoissa sellaista ilmenisi", - totesin puhdistellessa kameraani, jonka olin viimein tajunnut nostaa maasta. "No, ei mulla ole sulle kyllä kummitusta tarjota, mutta voit kyllä tulla kuvaamaan taloa sisältä jos passaa.", -pappa tarjosi ja lähti kolokkaamaan keppiinsä kanssa kohti pääovea. Jäin hölmistyneenä seisomaan paikoilleni. Halusin kyllä päästä kuvaamaan sisältä, mutta samalla epäilytti. Jos tämä olisi papan nerokas suunnitelma häiriköitä ajatellen, ja oven takana minut toivottaisi lämpimästi tervetulleeksi haulikko tai karhunrauta. "No, tuletko?"-ukko huuteli ovelta enkä kehdannut kieltäytyä, hyvää tekosyytäkään ei tullut mieleen tarpeeksi nopeasti. Siispä lähdin laahustamaan varovaisin askelin kohti ovea, jota pappa piti avoinna. Tuulikaappi oli kylmä ja kostea, ilmassa tuntui tunkkainen haju. Naulakossa oli muutama ikivanha tuulitakki, jotka olivat alkaneet lahota vanhuuttaan. Niiden alapuolella kuluneet lenkkikossut, jotka nekin olivat jo ajat sitten parhaat päivänsä nähneet. "Loppui ilmeisesti kiinnostus urheiluun?", -oli pakko todeta kamoja katsellessani, mutta ukon mulkaistessa minua pahasti tajusin itsekin. Kepin kanssa ei varmaan pahemmin lenkkeily. Avasin tuulikaapin oven ja astuin eteiseen, jossa nenääni käyvä vahva haju herätti erittäin syvät epäilyt vakavasta homeongelmasta. Muutoin tila oli yhtä kylmä ja kostea, kuin tuulikaappikin. Ei ollut tätä läävää lämmitetty pitkiin

aikoihin. Eteisessä oli tilanne sama kuin tuulikaapissa: vanhoja takkeja ja kenkiä, jotka olivat haalistuneet ja hapertuneet. Ei mitään erikoista, mutta otin siitä valokuvan ihan vaikka näön vuoksi, ja jatkoin matkaa keittiöön. Siellä oli jo vähän valoisampaa kuin eteisessä, olihan siellä ikkunoitakin. Keittiön pöydällä oli joskus ollut kukallinen pöytäliina, nyt sekin oli täynnä reikiä ja oli täysin riekaleina. Pöydällä olevassa posliinisessa sokerikossa lojui enää kuolleita ötököitä, olivat ilmeisesti sokerit maistuneet. "Pahoittelen, tarjoaisin kahvit, jos olisi kahvia ja keitin", -pappa mutisi ja availi keittiön narisevia kaapinovia. Naurahdin hermostuneesti, toivoin ainakin heiton olleen jonkinlainen vitsi. "Mitenkä, te asutte varmaan jossain muualla?", kysyin katsellessani kulunutta tiskipöytää. "Juu, tulee vaan käytyä välillä täällä. Eipä näitä tavaroita saanut oikein mukana siirrettyä, niin jäi sitten vähän puolitiehen.", -pappa tuumi ja sulki kaapinoven. Jatkoin matkaa yläkertaan, pappa jäi alas odottelemaan. Ehkä ihan hyvä, sillä jos tuo kompuroisi keppinsä kanssa portaat alas, niin ei hyvää jälkeä tulisi. Ruskeaksi maalatut portaat narahtivat joka askelmalla, kävelin varovaisesti ja tunnustelin jokaisen askelman ennen koko painon varaamista. Rappusten läpi rysähtäminen kuulosti mielenkiintoiselta vaihtoehdolta, mutta pappa todennäköisesti unohtaisi soittaa minulle apua. Yläkerran muodosti pieni pääkäytävä, jonka varrella oli kaksi makuuhuonetta ja ilmeisesti vessa. Pääkäytävän päässä oli iso ikkuna ja sen edessä ikkunanlauta. Muutamia kukkaruukkujakin oli, niihin tosin kasvit kuolleet ajat sitten. Näyttivätne oikeastaan alkaneen maata ruukkumultaansa. Kurkkasin ensimmäiseen makuuhuoneeseen, joka oli aivan tavallinen makuuhuone. Yhden hengen sänky, yöpöytä ja katossa hapsukoristeinen kattolamppu. Petivaatteet tosin osoittivat myös hajoamisen merkkejä. Kävelin varovasti huoneen poikki, vanha lautalattia narisi uhkaavasti ja näin jo mielessäni itseni tippuvan siitä läpi. Likaisesta ikkunasta näkyi etupiha ja sen takana kulkeva autotie. Ei mitään erikoista. Seuraava makuuhuone olikin samaa luokkaa, sänky ja kohta alas romahtava kattolamppu. Ukko ei ilmeisesti ollut kovin esteettinen, mitä sisustukseen tuli. Vahvan hajun tunnistaessani vilkaisin kattoon, joka osoitti epäilykseni hyvin oikeiksi: täynnä tummia laikkuja. Ilmeisesti katon läpi oli vuotanut vettä ullakolle ja sieltä lähtenyt käyntiin mittava homeongelma. Siinä selittyi samalla, miksi vanhuksen oli pitänyt muuttaa täältä pois niin kiireellä, ettei tavaroitakaan jaksanut mukanaan raahata. Tunsin jopa hieman sääliä vanhaa miestä kohtaan, kun oli sillä tavoin joutunut jättämään kotinsa. Aloin räpsä kuvaa vauhdilla, jotta päästäisiin pian ulos täältä. En halunnut jäädä hengittelemään saastunutta huoneilmaa kovin pitkäksi aikaa. Kuvasin pikaisesti yläkerran pääkäytävän ja makuuhuoneet, ja lähdin varovaisesti laskeutumaan portaita pitkin takaisin alakertaan. Palasin keittiöön, jossa pappa pelasi pöydän ääressä pasianssia repaleisilla korteilla. Mistä lie roskiksesta nekin kaivanut. "No, mitäs tykkäsit?", -pappa kysyi kohottamatta katsettaan korteista. "Ihan kiva... Herttakymppi patajätjän päälle.". Ukko mulkaisi minua ja jätti kiusallaan kortin siirtämättä. Ilmeisesti kaveri oli niitä herttaisia tapauksia, joita ei saanut neuvoa vaikka näiden lahje palaisi. "Otan pari kuvaa keittiöstä, haluatko siirtyä vai tulla mukaan kuviin?", -kysyin peruuttaessani keittiön oviaukolle saadakseni paremman kuvausaseman. "Tee kuten passaa, mulle ihan sama." –pappa sanoi jatkaessaan kortin lätkimistä. Kohautin olkiani ja nappasin keittiöstä ukkoineen pari kuvaa. Koko kohde oli muutenkin niin onneton, että tuskin tulisin kuvia mihinkään käyttämään. Lähinnä kohteliaisuusmiehellä otin muutaman kuvan, jottei pappa tuntisi minun tuhlanneen hänen aikaansa. "Mä voisin tästä alkaa pikkuhiljaa lähtemään kotia kohti... Olisitko tarvinnut apua jossain? Meinaan, kun tuo piha on vähän ryteikköinen ja jäätäkin on siellä täällä?", -kysyin avuliaasti sulkiessani kameran linssiä. Ukko tuhahti ja osoitti keppiään, jonka päässä oli tarvittaessa paikoilleen loksautettava metallinen naskali. "Kyllä minä pärjään. Pelaaan tämän pelin loppuun ja lähden sitten itsekin kotiin. Mutta kiitos vaan seurasta, jätä ovi

auki kun menet.”. Nyökyttelin ja kiitin, että sain kuvata talon sisältäpäin, niin pitkään kun sitä olikin tullut ulkoa käsin ihmeteltyä. Laitoin kameran taskuuni, ja lähdin kävelemään hiljakseltaan kohti ulko-ovea. Papan pelikorttien kahahtelu kuului vielä tuulikaappiin asti, kunnes pääsin ulos ja kävelin pihalle. Päivä oli päässyt paremmin käyntiin, ja ilmakin oli jo lämmennyt tuoksuen mukavan keväiseltä. Tungit kädet taskuuni ja päätin jättää ryteikössä tarpomisen väliin. Nyt kun tunsin talon omistajan, voisin yhtä hyvin käyttää yleistä pihatietä. Otin verkkaisesti suunnan kotia kohti. Mihin nyt olisikaan niin kiire, kaunis keväinen päivä ja hienosti alkanut aamu. Muutama lintukin lauleli puiden latvoissa, pelloilta huokui mullan ja mudan tuoksu sulavan lumen alta. ”Herttainen vanhus, pitääpä viedä kiitoskahvit joku kerta.” – ajattelin tyytyväisenä. Nyt sitten vain menisin kotiin pakkaamaan kamat kuntoon ja ottamaan rennosti loppupäivä. Ehkä tämä vielä paremmaksi muuttuisi.